

Як можна помилитись

Євген Дудар

Відкрила мене вона. На танцях. Білявенька така. Не знаю, як її звуть.

До того я майже ніколи не ходив на танці. Сидів удома. Залишався в своїй однокімнатній з усіма вигодами квартирі, лягав на диван і дивився в стелю.

Бувало, хлопці кажуть:

— Семене, ти як монах. Скоро тридцять. Думаєш, жінка сама до тебе прийде. Її треба шукати.

Та я все одно не йшов.

А то пішов.

Узяв її, білявеньку оту. Обхопив її стан. А вона шепоче:

— Дивіться, як інші танцюють...

Подивився. Відпустив її стан. Я до неї — вона від мене, вона до мене — я від неї. Як ото в житті. Потім я на лівій нозі розворот, а вона коліном об моє коліно: лусь. І присіла.

Я погладив її по голові:

— Не переживайте,— кажу.— Усе пройде. Мені колись корова ратицею як всікла по коліну, то аж сине було. Та зажило. Ваше теж заживе...

Отут вона й сказала. Крізь зуби, щоправда:

— У вас унікальний слух. Ви, мабуть, на чомусь граєте...

Я тільки встиг відповісти:

— Угу...

І музиканти замовкли.

Раз у мене слух, то чому б мені й справді не навчитися грати, подумав я. Тим більше, коли дівчата люблять отих, що з музикальним слухом.

Купив тромбон. Дув у нього з ранку до вечора:

— Пу-у-у! Па-а-а! Пу-у-у! Па-а-а!

Вривається сусід. Кричить:

— Ти що?! Цілий місяць з ранку до вечора пиляє два звуки. Збожеволіти можна.

— А чого ви кричите? — питаю спокійно. Я, взагалі, спокійний.— Чого нервуєте? Я в своїй хаті граю. Як ваша водонапірна труба виспіває цілі ночі, то я не кажу нічого. А я тільки до двадцять третьої нуль-нуль граю.

Бачу, що він від культури далекий, як Юпітер від Землі. Розбили корито.

Прийшов другий сусід. Лагідно:

— Семенку, а ти б отак одного дня грав "Гоп, мої гречаники", наступного — "Что по ночам так мучила меня". І так далі. Обновляв би трохи репертуар. Грав би на всіх нотах, а не на одній.

Кажу йому:

— Бачите, на всіх грає той, хто шукає. І не знає, на якій зупинитися. А я граю на

одній, бо вже знайшов.

Сусід махнув рукою. Пішов.

Я відчинив вікно. Висунув тромбон:

— Пу-у-у! Па-а-а! Пу-у-у! Па-а-а!

Сусідський Федько яйцем по голові мені — хляп.

Я швиденько з такою головою до сусіда:

— Оце наслідки вашого виховання...

Ні. Це наслідки твоїх концертів...

Привели Федька. І він зізнався:

— Я хотів влучити в трубу...

Більше у вікно я не висувався. Перейшов із кімнати на кухню.

— Пу-у-у! Па-а-а! Пу-у-у! Па-а-а!

А в стіну: гуп-гуп!

— Головою! — кричу.— Шкет нещасний! А я, може, спеціальність набуваю. Може, я у філармонію вступлю. А може, я вже в оркестрі якомусь. Звідки ти знаєш? Ти питав мене? Гупає...

Якось мене викликають у житлову контору:

— Скаржаться люди, що ви їх своєю трубою дорізуєте...

— А мене добивають. За два тижні я викинув із кімнати п'ять відер гнилиць, назбирав півмішка картоплі й вісім разів мив підлогу від тухлих яєць. І все це кидають через квартиру. В той час, коли я серйозно займаюсь музикою...

Залишив контору. На душі тоскно. Ніби після перепою. От сусідоньки, думаю. Ну-ну. Вже починають наклепи варганити. З'їдять. Замучать. Звірі, а не люди... Ні, в такому оточенні я не житиму.

Написав оголошення на обмін.

Через тиждень і знайшовся клієнт.

Почав пакувати речі. Збіглися сусіди. І всі в один голос:

— Семенку, ти справжня людина! Ти — герой нашого часу. Ми тобі на прощання купили саксофон.

У мене під лівим ребром щось ворухнулось. Як можна помилитись, майнуло в голові. Я взяв тремтячими руками новенький саксофон. З ока викотилася сльоза:

— Рідні мої! — кажу тремтячим голосом.— Як я помилився! Тепер нікуди не поїду... Не кину вас ніколи...

Джерело: Євген Дудар. Профілактика совісті. Київ, "Дніпро", 1981.